sosyalist işçi

12 Eylül anayasası çöpe!

Batı'da Yetmez ama Evet Kürt illerinde boykot

Biz marksistler bu düzene toptan karşıyız. Anayasa ve yasaların, topluma karşı devletin çıkarlarını korumak, egemen sınıfın düzeninin devamlılığını sağlamak için yazıldığını ve uygulandığını düşünüyoruz. Anayasayı bir toplum sözleşmesi, yani kapitalist sınıf ve emekçi sınıflar arasındaki bir mutabakat olarak gören düşünce burjuva bir fikirdir. Tıpkı emekçi sınıfların karar süreçlerine katılmaktan alıkonduğu, devletin toplumun üzerinde konumlandırıldığı ve kapitalist sınıfın egemenliğini güvenle sürdürdüğü "kuvvetler ayrılığı" ilkesi gibi. Emekçi sınıfların çıkarlarıyla kapitalistlerin çıkarları uzlaşamaz, biz sosyalistler sadece ve sadece işçi sınıfının çıkarlarını savunuyoruz.

Emekçi ve yoksul çoğunluğun kendi iktidarından yanayız. Herkesin eşit ve özgür olduğu bir düzeni savunuyoruz. Yeni bir düzene, özel mülkiyeti ve etrafında kurulan tüm ilişkileri ortadan kaldıracak toplumsal bir devrimle ulaşılabileceğini düşünüyoruz. Ancak sosyalizmi ve devrimi savunmamız, mevcut yasal değişikliklere, anayasa ve rejim krizlerine kayıtsız kalmamıza neden olamaz.

Sosyalistler anayasa ve yasa tartışmalarında sessiz ve tarafsız kalmaz. Her zaman emekçi sınıflar üzerindeki baskıyı gevşeten, haksızlıkları ve adaletsizlikleri sınırlayan, ezilenlerin durumunu bir nebze de olsa iyileştiren adımları destekleriz. Biz marksistler demokrasiyi yeni bir toplumun özü olarak görüyoruz. Demokrasinin sınırları genişledikçe, hak ve özgürlükler arttıkça işçi sınıfının örgütlenme yeteneği de artar.

Demokrasi, burjuvazi için biçimsel, işçi sınıfı için ise yaşamsal önem taşır. Her yasa değişikliğinde olduğu gibi 12 Eylül'de oylanacak anayasa referandumuna işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin çıkarları doğrultusunda bakıyoruz. Sınırsız düşünce, örgütlenme ve eylem özgürlüğü istiyoruz. Bu yolda atılan her adımı destekliyor, daha ileri gitmesini, demokratik kazanımları milyonlarca emekçinin politik bilincini dönüştüren ve sosyalist mücadelenin önünü açan bir okul olarak görüyoruz.

12 Eylül'de neyi oylayacağız?

12 Eylül'de halk oyuna sunulacak anayasa değişikliği paketi Türkiye'deki askeri vesayet rejimine son vermek, 12 Eylül cuntasının yazdığı 1982 anayasasından uzaklaşmak yönünde atılmış önemli bir adımdır. Halk oyuna sunulan 26 maddelik değişiklik, Türkiye'de emekçilerin ve ezilenlerin taleplerini karşılaşmakta yetersiz kalsa da her bir madde askeri vesayeti yücelten ve dokunulmaz kılan darbe anayasasınınkilerden daha iyidir. Eski anayasa ile anayasa değişikliğini yan yana koyduğunuzda bunu kolayca görebilirsiniz.

Bizi, anayasa paketinin bütününden çok, bir kaç madde ilgilendiriyor:

- Kenan Evren ve 12 Eylül cuntasının yargılanmasına engel olan, darbecilere dokunulmazlık veren geçici 15. madde'nin kaldırılması.
- Darbeci askerlerin sivil mahkemelerde yargılanması.
- Türkiye'de askeri vesayeti ayakta tutan ve aldığı bir çok kararla Türkiye haklarının aleyhine çalışan yargı oligarşinin dizginlenmesi.

Bu adımlar atılabilirse, 12 Eylül'de sandıktan "evet" oyları çoğunluk olarak çıkabilirse Türkiye'deki askeri vesayet rejimi ağır bir darbe yiyecek. Hem meşruiyetini hem de hukuki dayanağı olan 1982 anayasasını yitirecek. 27 Mayıs darbesi ile oluşturulan kurumların eski yapısına son verilecek.

12 Eylül darbesinden bu yana Türkiye'de 17 kez anayasa değişikliği yapıldı. Bunların 14'ü temel hak ve özgürlüklerle ilgiliydi. Ancak hiçbirisi hayata geçmedi. Yargıdaki oligarşi, tüm demokratik ilerlemelerin için boşalttı. Yeri geldi yargı darbeleri yaptı. Partileri kapattı, halkın seçtiği milletvekilerini yasaklı hale getirdi. Kontrgerilla ve darbe girişimi soruşturmalarının üzeri Susurluk ve Şemdinli'de örtüldü. Şimdi Ergenekon'un ve TSK içindeki cuntanın, bir cinayet şebekesi olan kontrgerillanın üzeri örtülmek isteniyor. Askerleri arkasına alan, darbe anayasasına dayanarak kendini meclisin ve seçilmiş hükümetlerin üzerinde gören yargıçlar diktatörlüğü son bulmadıkça demokratikleşme ve sivil bir anayasa hayal olarak kalacaktır.

12 Eylül'de darbeler düzeninin, yargıçlar ve generaller diktasının devam edip etmeyeceğine karar vereceğiz. Marksistler, kapitalist sınıfın çıkarlarını emekçi sınıflara baskı yaparak kollayan devlete karşıdır. Bu cumhuriyet kurulduğu günden beri yöneten asker ve sivil bürokratlara, onların cinayet rejimine karşıyız. Her grevi yasaklayan, muhalifleri öldüren, katliam ve provokasyon yapan onlardır. Eğer kemalist bürokrasiden kurtulabilirsek daha adil koşullarda mücadele edebileceğiz.

12 Eylül'de geçmişi oylamayacağız. 30 yıldır 12 Eylül çektirdikleriyle zaten vicdanlarda kabul edildi. Biz sosyalistler intikam peşinde koşmuyoruz. Geçmişe değil, geleceğe bakıyoruz. Türkiye'de dört askeri darbe ve sayısız muhtıra ile devam eden askeri vesayet rejiminin son bulmasını istiyoruz.

Cumhuriyeti kurulduğu günden beri Türk kapitalist sınıfı adına yöneten yargıçlar ve generaller, sosyalistlere ve işçi sınıfına hep saldırdı. 12 Eylül ordunun tüm şiddetini sol ve toplumsal muhalefet üzerinde göstermesidir. 12 Eylül'ü unutmadık! Necdet Adalı'yı, idam edilen devrimcileri unutmadık! 12 Eylül işkence tezgahlarını, Diyarbakır ve Mamak hapishanelerindeki zulmü unutmadık! Hapislerde sürünmelerini değil, bir daha darbe olmaması, tüm darbe ve darbe girişimlerinin yargılanması, ordunun yaptığı darbelerden dolayı halktan özür dilemesi ve bir daha darbe yapmayacağını açıklaması, tüm darbe mağdurlarına haklarının ve itibarlarının iade edilmesini istiyoruz.

12 Eylülcülerin düzeni devam edecek mi?

Darbeciler hiç durmadı. Sola yaptığı zulmü 28 Şubat'ta dindarlara yaptı. Kürtler 12 Eylül'ün ardından büyük bir devlet terörü yaşadı ve 26 yıldır devam eden savaş başladı. JİTEM, ölüm mangaları, bombacılar, suikast timleri işbaşındaydı. 17 bin insanı faili meçhul cinayetlere kurban ettiler. Balyoz-Sarıkız-Ayışığı-Yakamoz-Eldiven darbe girişimleriyle iktidarlarını korumak istediler. İşçi sınıfını ve emekçileri "laik-dindar" olarak böldüler. "Tehlikenin farkında mısınız" diyerek milyonları milyonlara düşman ettiler. Ermenileri hedef gösterdiler, Hrant'ı öldürdüler.

Darbecilerin tek bir gerekçesi var. Egemen sınıf adına on yıllardır kan ve zulümle süren askeri vesayet rejimine, yani halka karşı devleti yönetmeye, "devam edelim" diyorlar. Onlara rahat ve uzun bir yaşam sağlayan ayrıcalıklarını korumak istiyorlar. Ülkedeki tüm kaynakları kontrol etmek, her şeyden haraç almak istiyorlar. Bugün demokrasi isteyen halkın çoğunluğunu sindirmek, milliyetçiliği ve devlete sadakati güçlendirmek hevesindeler.

12 Eylül'de darbeler düzeninin, yargıçlar ve generaller diktasının devam edip etmeyeceğine karar vereceğiz. Marksistler, kapitalist sınıfın çıkarlarını emekçi sınıflara baskı yaparak kollayan devlete karşıdır. Bu cumhuriyet kurulduğu günden beri yöneten asker ve sivil bürokratlara, onların cinayet rejimine karşıyız. Her grevi yasaklayan, muhalifleri öldüren, katliam ve provokasyon yapan onlardır. Eğer kemalist bürokrasiden kurtulabilirsek daha adil koşullarda mücadele edebileceğiz.

Biz marksistler, 12 Eylül'de oylanacak anayasa değişikliği paketine "yetmez ama evet" diyoruz. Yetmiyor, çünkü içinde Kürtler yok, başörtülü kadınlar yok, işçi sınıfı lehine daha iyi düzenlemeler yok. Memurlara grev hakkı yok, zorunlu din derslerine son verilmesi ve Diyanet'in kapatılması gibi Alevilerin talepleri yok. Ergenekon'a hedef olan azınlıkların hakları yok, ırkçılığa ve ayrımcılığa karşı daha etkili yasalar da yok. Siviller tarafından yazılan, demokratik ve özgürlükçü bir anayasanın gerekliliği ortadadır. 12 Eylül anayası çöpe atılmalıdır. 12 Eylül'de anayasa değişikliği tüm yetersizliklerine rağmen halk tarafından onaylanırsa, sivil-demokratik-özgürlükçü bir anayasayı yılardır engelleyen güçler artık engel olamayacaktır.

Batı'da ve Doğu'da demokrasi ve özgürlük için birleşelim

Türkiye'de darbeciler yargılanıyor, bugüne dek konuşulmamış ve sorgulanmamış her şey tartışılıyor. Batı'da yaşayanlar insanca bir yaşam için demokrasi istiyor, CHP ve MHP'liler bile darbecileri savunamıyor. Batı'da demokrasi ve özgürlük umudu yükselirken, Doğu'da askeri vesayet olduğu gibi duruyor. Halkın oylarıyla seçilmiş politikacılar tutuklanırken, küçücük çocuklar öldürülüyor. Kürt illerinde işkence, yargısız infazlar, faili meçhul cinayetler ve her türlü anti-demokratik uygulama hüküm sürüyor. Kürtler ve BDP bu yüzden anayasa referandumunu boykot ediyor.

Kürt halkının isyanını anlıyoruz. Onun uzattığı barış elini kimsenin sıkmadığını görüyoruz. Hükümetin, Kürtlerin desteğini kazanmak için hiçbir şey yapmadığını, BDP'yi CHP ve MHP ile yan yana göstererek yürüttüğü milliyetçi propagandayı görüyoruz. Kürtler bu yüzden "12 Eylül'de sandığa gitmeyeceğiz" diyor. Biz marksistler, ezilen ulusun özgürlük mücadelesini koşulsuz olarak destekliyoruz. Batı'da "yetmez ama evet" derken Kürt illeride "boykot"u destekliyoruz. Kürtler nasıl yaşacaklarına kendileri karar verir, biz sosyalistler Türk emekçilere, kendi devletlerinin oy verdikleri partilerin Kürtleri nasıl ezdiğini, Kürtlerin neden boykot ettiğini anlatıyoruz.

Marksistlerin görevi, rejim krizini derinleştirmek, daha fazla demokrasi ve özgürlük kazanmak, işçi sınıfının ve ezilenlerin tarihsel düşmanı olan kemalizme son vermektir. 12 Eylül'de darbeler düzenine son verelim. "Yetmez ama evet" diyerek demokrasi isteyen milyonlara, anayasa paketinin yetersiz olduğunu anlatalım. Kazanılmış haklarımızı korumak ve geliştirmek için aşağıdan kitlesel bir muhalefeti, gerçek solu yaratalım.

12 Eylül'de sandıktan "evet" oyları çıkarsa yeni bir Türkiye'ye yol alacağız, Yeni Türkiye'ye sosyalizmin damgasını hep birlikte vuralım. 12 Eylül'den sonra kitlesel bir muhalefetin mücadeleye devam etmesini sağlayalım.

Darbe anayasasının değiştirilmesine “hayır” diyen solcuların 11 iddiasına yanıt

10 Nisan 2010-İstanbul, Sivil-Demokratik Anayasa mitingi.

“Yaşanan egemen sınıfın iç mücadelesi, bizi ilgilendirmez.”

Sosyalistler egemen sınıf cephesindeki her türlü bölünmeyi derinleştirip, işçilerin ve emekçilerin mücadelesinin önünü açmaya çalışır. Her politik tartışmaya müdahale eder, devlet baskısını geriletmek ve sömürü düzenini teşhir etmek için katılırız.

Kaldı ki Türkiye tarihinin en ağır rejim bunalımı, bu rejimi yıkmak isteyen biz devrimciler için önemlidir. Seyretmeyiz, müdahale ederiz.

Cumhuriyetin kuruluşunda Müslüman ticaret burjuvazisinin desteğini alan kemalist askerler, on yıllardır bu ülkeyi yönetiyor. Bütün anayasaları onlar yazdı. 1923-1950 yılları arasında tek parti diktatörlüğüyle halkı ezip, 27 Mayıs 1960 darbesinden bugüne 50 yıl boyunca darbelerle kendi iktidarını artıran askeri vesayet rejimini kurdular. Kemalist bürokrasi, askerler ve yargıçlar, TÜSİAD başkanı gibi kapitalist sınıfın bir üyesi değildir. Kapitalist sınıf ve devlet, onun adına işçileri ve emekçileri baskı altında tutan yönetenler aynı şey değildir. Bugünkü saflaşmayı egemen sınıfın iç bölünmesi olarak görenler yanılıyor.

Egemen sınıf adına devleti bugüne kadar yöneten asker ve bürokratların rejimi çözülüyor. Türkiye halkları her zaman darbecilere karşı durdu. Askeri vesayet rejimini sona erdiren asıl dinamik Kürtlerin, dindarların, sosyalistlerin, demokratların "artık bu düzen değişmelidir" diyerek daha fazla demokrasi, daha fazla özgürlük istemesidir. Bugün mücadele egemen sınıfın kendi içinde değil, askeri vesayet rejimini yaşatmak isteyen güçlerle halkın geniş kesimleri arasında sürüyor. İşçi sınıfı da halkın bir parçası, toplumdaki bölünme işçi sınıfının saflarına da yansıyor.

12 Eylül referandumuna "bizi ilgilendirmez" diye yaklaşanlar, işçi sınıfının ve emekçilerin yaşadıkları koşullarla, onların gerçek sorunlarıyla ilgilenmiyor. Oysa devlet baskısının geriletilmesi, demokrasinin sınırlarının genişletilmesi biz sosyalistleri fazlasıyla ilgilendiriyor. Referanduma ilgisiz kalmak, askeri vesayet rejiminin yıkılışına katılmamak, darbeci güçlerin önünü açmak demektir.

“Darbeleri 3-5 general değil, ABD emperyalizmi yaptı. Emperyalizme karşı olmadıkça anayasa değişikliği bir anlam taşımaz.”

Her şeyi ABD emperyalizminin üzerine yıkmak, Türkiye'de baskının ve sömürünün kaynağını gizlemektir. Milliyetçiler hep emperyalizmi suçlar, Türkiye'de kapitalizmin dışsal bir olgu olduğunu ve asıl düşmanın Türk egemen sınıfı değil ABD olduğunu ileri sürer. Bu bakış açısı baştan aşağı yanlıştır.

Türkiye, dünya kapitalizminin bir parçası olan NATO üyesi bir ülkedir. Dünyanın en gelişmiş 20 ekonomisinden biridir. Türkiye kapitalizmini, kasaları dolu holdingleri ve para babalarını ayakta tutan askeri vesayet rejimidir. Türkiye'de tek parti diktatörlüğünü ABD'liler yönetmediği gibi, 27 Mayıs 1960 darbesi en fazla Batı ve Amerikan yanlısı Adnan Menderes ve arkadaşlarını hedef almıştı. 12 Mart ve 12 Eylül darbeleriyle devrilen Süleyman Demirel, "Morrison Süleyman" lakabını alacak kadar Amerikancıydı. 28 Şubat darbesi ise ABD ve Batı karşıtı Erbakan ve İslamcılara karşı yapıldı. "Darbeleri ABD emperyalizmi yapar" şablonu, gerçekliğe uymadığı gibi darbelerinin asıl kaynağını gizliyor.

Askeri vesayet rejimini ayakta tutan “üç beş general” dünyanın en büyük ordularından birini yönetiyor. Bu ordu bir çok katliama imza attığı gibi başbakanları asmasıyla, Kürtlere karşı topyekun savaş yapmasıyla anılıyor. Seçilmiş hükümetlerin üzerinde bir güç olarak toplumu biçimlendiren askerleri, yargıçlar koruyor. kendi yazdıkları yasaları, kendileri uyguluyor.

Türk ordusu, 27 Mayıs darbesi ile kurulan OYAK'la Türkiye'nin en büyük kapitalist şirketlerinden birini yönetiyor. Askerler ve kemalist bürokrasi, ekonomik, sosyal ve kültürel ayrıcalıklara sahip olarak Türk kapitalistleri adına halkı eziyor.

Her şeyi ABD emperyalizmine bağlayan görüş milliyetçiliktir ve her seferinde sınıf mücadelesinin üzerini örter. ABD emperyalizmi, farklı gerekçelerle yapılan dört askeri darbeyi de destekledi. Ancak bu darbeyi CIA ajanları değil, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları yaptı.

“Sırf AKP tarafından getirildiği için bu değişikliğe karşıyım.”

Sosyalistler tek bir burjuva partisine değil, bütün burjuva partilere toptan karşıdır. Biz aynı anda bütün egemen sınıf partilerine karşı mücadele ederiz, birinin değil hepsinin yenilmesini isteriz.

Tek bir burjuva partisine karşı olmak, sadece AKP'ye karşı olmak diğer düzen partilerine örneğin CHP'ye ya da MHP'ye destek olmak demektir. İşçi sınıfının AKP karşısında ırkçı-faşist koalisyonunun güçlenmesinden bir çıkarı olamaz.

Sırf AKP hükümeti tarafından getirildiği için toplumunun bütününü ilgilendiren, işçilerin ve emekçilerin çıkarına olan değişikliklere "hayır" demek baskı ve sömürü düzenini örtmek isteyen sağcıların işidir. Anayasa değişikliği paketini değerlendirirken darbe anayasasını ve yeni düzenlemeleri yan yana koyuyoruz. Hangisinin işçiler ve emekçiler açısından daha iyi olacağını değerlendiriyoruz. AKP değil CHP tarafından da getirilse sosyalistler aynı tutumu izler. Tüm burjuva partilerine karşı olduğumuz kadar bir sermaye partisi olan AKP'ye de karşıyız, ancak askeri vesayet rejiminin son bulması işçilerin çıkarınadır.

Anayasa değişikliği AKP'nin kendi diktasını kurmasına yol açacak. Cumhurbaşkanı, Meclis ve Hükümetin yanı sıra Yargı'yı da AKP hakimiyeti altına sokarak tek parti hakimiyetini pekiştirmeye yönelecek.

26 maddelik anayasa değişikliği paketinin hiçbir hükmünde mevcut siyasi iktidarı güçlendirmek yönünde bir değişiklik yoktur. "Tayyip her yere kendi adamlarını sokacak" türünden iddialar uydurmadır.

12 Eylül'de oy vereceğimiz anayasa değişikliği paketindeki yargının yapısı ile ilgili olan değişiklik Türkiye'de askeri vesayeti ayakta tutan yargıçlar diktatörlüğü sınırlanacak.

Daha önce 7 yargıç üyeden oluşan Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu, adaleti dağıtması beklenen tüm hakim ver savcı atamalarını yapan kurum, 22 üyeye çıkarılıyor.

Yeni düzenlemede de eskiden olduğu HSYK'nın çoğunluğunu yüksek yargı mensupları oluşturuyor, yani yargı AKP'nin eline falan geçmiyor. HSYK'nın üye sayısı artılırak, cumhurbaşkanı ve meclisin yani sivil siyasetçilerin ve seçilmişlerin denetimi artılıyor. Aldığı kararlar ve yaptığı yargı darbeleri halkın çoğunluğu tarafından öfkeyle karşılanan yargı oligarşisi bu düzenlemeyle bir ölçüde dizginleniyor.

HSYK ve Anayasa Mahkemesi üylerini AKP değil meclis belirleyecek. AKP seçimler aracılığıyla iktidara gelen bir burjuva partisi, onu getirenler geri de indirebilir. Ama her türden denetimden uzak bürokratlar halkın çıkarlarına yabancı çıkarları savunup gayrimeşru iktidarlarını sürdürebilir.

"Yargı AKP'nin eline geçecek" diyenler yargının bugünkü sahiplerini aklıyor. Yargı ne tarafsızdır, ne de bağımsızdır. Anayasa Mahkemesi, 27 Mayıs 1960 darbesinin ürünüdür. Her darbe ile yargının denetimsiz gücü artmış, 12 Eylül darbesinin ürünü olan 1982 anayasası ile bugünkü halini almıştır. Yargıdaki oligarşi işçi sınıfının ve yoksul halkın düşmanıdır. Sosyalistler, atanmış bürokratlar karşısında seçilmişlerin denetimini savunur.

“12 Eylül anayasasına da AKP'nin anayasasına da hayır!”

Bu slogan gerçeği çarpıtıyor. 12 Eylül'de bir anayasaya oy vermeyeceğiz, 26 maddelik sınırlı bir değişiklik için sandık başına gideceğiz. Yani AKP'nin eliyle hazırlanmış, kimseye sorulmamış bir anayasaya evet ya da hayır demeyeceğiz.

Yeni bir anayasanın, sivil-demokratik-özgürlükçü bir anayasanın acil bir ihtiyaç olduğu ortadadır. Toplum yıllardır bunu talep ediyor. 2007'den bu yana sivil toplum kuruluşları bu yönde ciddi girişimlerde bulunuyor. Ancak her seferinde sivil anayasa tartışması bastırılıyor. Ya CHP 43 kez Anayasa Mahkemesi'ne giderek meclisin yasa yapma yetkisini gasp ettiriyor ya da TSK Kürt sorununu bahane ederek operasyonlar yapıyor. Bu yüzden ortada ne AKP'nin ne de bir başka sivil gücün hazırladığı bir anayasa yok. Hazırlanan taslaklar bile Ergenekon cephesinin ağır saldırısına uğrayıp, çekmeceye konuluyor.

Eğer 12 Eylül'de "evet" oyları kazanırsa, yeni ve sivil bir anayasanın yazılması başlanacak. O gün bu anayasada emekçilerin daha çok hakka sahip olması için mücadele ederiz, ama bugün görevimiz darbe anayasasını çöpe göndermek ve sivil bir anayasanın önündeki engellleri, yaşayan 12 Eylül'ü ortadan kaldırmaktır.

"AKP'nin neo-liberal politikalarının hukuki anayasal düzlemde meşrulaşmasına katkıda bulunuyorsunuz."

Piyasa ekonomisinin önündeki tüm engelleri kaldırmak, her şeyi özelleştirmek demek olan yeni-liberal ekonomik politika 30 yıldır sürüyor. 12 Eylül cuntası, 24 Ocak 1980'de alınan yeni-liberal ekonomik politikaları demir yumrukla başlattı. Bugünse sadece AKP değil CHP ve MHP gibi tüm düzen partileri yeni-liberal ekonomik politikaları savunuyor.

26 maddelik anayasa değişikliği paketinde ekonomik politikalar yok. Yeni-liberal ekonomik politikaların sürmesine "evet" ya da "hayır" demeyeceğiz. Elbette böyle bir referandum da isteriz, ama 12 Eylül'de ekonomiyi değil ona İstanbul sermayesi çıkarları doğrultusunda yön veren, banakaları hortumlayan, halkı soyan askeri vesayet rejiminin, işçileri yoksullaştıran darbelerin devam edip etmeyeceğine oy vereceğiz.

"Zaten askeri vesayet bitti, o yüzden asıl tehlike sivil vesayet ve bu anayasa değişikliği ile geliyor."

Askeri vesayet rejimi yıkılmak üzere, ancak bitti demek doğru değildir. Anayasa Mahkemesi, HSYK, Yargıtay, Danıştay ve TSK'nın direnişi sürmektedir. TBMM'de AKP ve BDP dışındakiler askeri vesayeti savunmaktadır. 12 Eylül'de "hayır" oyları galip gelirse bu askeri vesayete halk desteği olarak gösterilerek tüm darbe davalarına son verilecek ve demokratikleşme talepleri ezilecektir. Darbeciler, bunu yapması için CHP ve MHP'nin hükümetini bekliyor.

Sivil vesayet kavramı bir uydurmacıdır. Vesayetin tek kaynağı elinde silah bulunduran güçlerdir. Ordunun fiziki gücüne yaslanmadan bir diktatörlük kurulamaz, kurulan diktatörlük doğası gereği sivil olamaz.

Sivil vesayet kavramının Çetin Doğan ve Balyoz darbecileri tarafından yayılan bir uydurma olduğu bilinmektedir. Amacı hedef şaşırtmak, olmayan bir durumu gösterip, mevcut diktanın üzerini örtmektir.

"AKP anayasa değişikliği ile kendi tekelci iktidarını kurmak; piyasayı ve cemaatleri sınırlandırılamaz ve yargılanamaz kılmayı amaçlıyor. 12 Eylül faşist anayasası bu değişikle yenileniyor ve kuvvetlendiriliyor. Bunlar profesyonel ordu ve başkanlık sistemi istiyor."

Anayasa değişikliğinin 26 maddesinin tümü 12 Eylül anayasasından daha ileri düzenlemeleri içeriyor. 12 Eylül anayasasının bu değişikliğe yenilenip pekiştirildiği, daha da faşistleştirildiği bir yalandır. Bu yönde hiçbir hüküm ya da değişiklik yoktur.

12 Eylül'de darbe anayasasının değiştirilmesinin piyasayla ve cemaatlerle de bir ilgisi yoktur. Anayasa paketi, devletin din siyasetinin ve baskısının kaldırılmasını, inanç özgürlüğünün tanınmasını içermemektedir. Askeri vesayetin, devletin din yorumunu dayatmak için yarattığı Diyanet İşleri Başkanlığı kaldırılmamakta, kadın inananlara örtünme yasağı sürdürülmektedir. Bu pakette başkanlık sistemine ya da profesyonel orduya dair de bir hüküm yoktur.

Sosyalistler başkanlık sistemine de profesyonel orduya da karşıdır. Bir meclisi tek bir başkana yeğleriz, o meclise girip işçilerin çıkarlarını savunmaya çalışırız. Askerlik hizmetinin isteğe bağlı olması gerektiğini savunuruz, daha iyi işleyen bir profesyonel orduya, iç güvenliğin özelleştirilmesine karşı çıkarız.

Birileri herkesi zorla cemaat üyesi yapmaya kalkarsa ona karşı direnir, sonuna kadar mücadele ederiz. Bunların hiçbiri 12 Eylül'de gerçekleşecek anayasa değişikliğinde halk oyuna sunulmayacağı gibi gelecekteki durumlar, başka mücadele konularıdır. AKP'ye karşı muhalefet çizgisi onun her yaptığına karşı çıkmak değil, işçilerin ve emekçilerin çıkarına olan düzenlemeleri desteklemek ve daha fazlasını istemek, emekçilere karşı olan tüm politikalarını teşhir etmek ve direnmektir.

"Anayasa değişikliği ile sendikal haklar geriye gidiyor."

Anayasa değişikliğinin önemli yanı sendikalara ilişkin düzenlemeler değildir. Memurlara ve sözleşmeliere olduğu gibi tüm çalışanlara grev ve toplu sözleşme hakkı tanıyan yasalar gerektiği açık. Ancak mevcut düzenleme ile sendikal hakların geriye gittiği söylenemez.

Anayasa değişikliği kamu emekçilerine grev hakkı tanımıyor, ancak toplu iş sözleşmesi yapma hakkını tanıyor. Bugüne dek toplu görüşme adı verilen hükümetin tek taraflı olarak belirlediği ve Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu'nun (KESK) her seferinde protesto ettiği keyfilik durumu ortadan kalkıyor. Yapılan düzenlemeyle grev sırasında işyerinde oluşabilecek hasarı sendikanın ödemesi yükümlülüğü ortadan kalkıyor. Darbe anayasasının yasakladığı dayanışma grevi, siyasi grev ve genel grev yasak olmaktan çıkarılıyor.

Evet, sendikal haklar hep geriye gidiyor. Ama bunun nedeni 12 Eylül'de oy vereceğimiz anayasa paketi değil. Grev hakkı grev yaparak kazanılır. Sendikal hakları sendikal mücadele geliştirir.

20 yıldır işçi hareketi gerilerken, sendikalar ne grev silahını kullanıyor ne de eksiksiz ve emekçilerin lehine düzenlemeleri içeren çalışma yasaları için mücadele ediyor. 28 Şubat darbesini destekleyen sendikalar, hem patronlarla uzlaşmayı hakim kılıyor, hem de darbecilerin işçileri laik ve dindar olarak bölmesine yardımcı oluyor. Güçsüz ve birbiriyle rekabet halinde olan sendikaları ne hükümet ne de patronlar ciddiye alıyor.

"12 Eylül'ün mağduru olmayan "dinciler" nasıl olur da 12 Eylül'den hesap sorabilir."

12 Eylül darbesi sadece sola vurmadı, en fazla onu ezdi ve toplumun tüm kesimlerini etkiledi. 28 Şubat 1997'de darbecilerin hedefi sol değil "irticaydı." "1000 yıl sürecek" denilen darbe, dindarlara ağır bir baskı uyguladı. Aşağılandılar, hakarete uğradılar, oy verdikleri parti devrildi ve kapatıldı. Bazıları işkence gördü, cop yedi. Binlerce başörtülü öğrencinin eğitim hakkı ellerinden alındı. Müslümanlar 28 Şubat darbesinden büyük dersler çıkardı. Bu yüzden Türkiye'de dindarlar değişim istiyor, tüm darbelere karşılar. Neden askeri vesayete karşı çıkan Kürtler gibi, Müslümanlarla da birlikte mücadele etmeyelim?

Darbelerden hesap sormak için, 12 Eylül'ü yaşamak gerekmez. 12 Eylül darbeci kurumlar sayesinde yaşatılıyor. Sosyalistler, kapitalistler ve onların devleti gibi emekçileri bölmez, demokratik kitlesel mücadelelerde birleştirir. 28 Şubat darbecileri istemeden bugüne kadar ezdikleri ve birbirine düşman ettikleri ezilenleri yan yana getirdi. Askeri vesayete kim karşı çıkıyorsa, o bizim yol arkadaşımızdır.

"Siz "yetmez ama evet" diyerek AKP'yi güçlendiriyorsunuz."

"Evet" oyu verenler 12 Eylül'den ve ruhundan kurtulmaya devam edecek. Sadece AKP seçmenleri değil bütün partilere oy vermiş insanlar da bu değişikliği destekleyecek. AKP'yi yenmenin yolu, bir burjuva hükümetini yenmenin yolu, tabanında yer alan işçileri ve fakirleri sola kazanmanın yolu, sahici bir sol muhafettir.

"Hayır" diyen işçilere, onların AKP'ye ve burjuva düzenine olan kuşkularına yanıt vererek, darbecilerden kurtulmaya davet ediyoruz. "Evet" diyen işçilere anayasa değişikliğinin neden yetmediğini Kürtleri kapsamadığından başlayarak anlatıyoruz.

Anayasa değişikliğinin sonuçlarını görüyor, 12 Eylül'de "evet" oyları kazanırsa hem işçi sınıfının hem de sosyalistlerin daha iyi mücadele koşullarına sahip olacağını düşünüyoruz. "AKP karşıtlığı" AKP'yi güçlendiriyor. Ordunun her müdahalesi AKP'yi güçlendiriyor.

Biz her türden askeri müdahaleye karşı çıkarken, hükümetin sağcı uygulamalarına karşı zaten mücadele ediyoruz.

Sol, AKP'nin tabanındaki işçileri ve yoksulları saflarına kazanamadığı sürece asla kitlesel olamayacaktır. Sosyalistler, AKP'nin tabanında yer alan dindarları düşman olarak görmezler, aksine AKP'nin hayal ettikleri adil dünyayı kurmaktan uzak olduğunu mücadele içinde onlara göstermeli ve milyonları kazanmalıyız. "Yetmez ama evet" sloganı halkın çoğunluğunun ilerici taleplerini mücadeleci bir hatta birleştiriyor.

Anayasa değişikliği neden yetmiyor?

Anayasa değişikliği paketini hazırlayan AKP, değişikliğin genişlemesini hiç istemedi. BDP ve Kürtleri dışladı. Eğer BDP ile görüşseydi, Kürtlerin haklarının tanınacağına dair düzenlemeleri yapacağına söz verseydi, pakete soktuğu bir düzenlemeyle Kürt halkının da desteğini kazansaydı, işte o zaman 12 Eylül'ü yaşatmak isteyenlere karşı çok daha güçlü bir ses çıkartılabilirdi.

Halkın ezilen ve baskı altında tutulan tüm kesimlerinin öyle çok talebi var ki. 12 Eylül'de oylayacağımız anayasa değişikliği paketi bu talepleri içermiyor.

Anayasa paketinde Türkiye'nin en önemli sorunu olan Kürt sorununa dair bir çözüm yok. Kürtlerin hakkı tanınmadığı gibi askeri vesayetin ezdiği Kürtlerin adları bile anılmıyor. Oysa barış çağrılarının yükseldiği, bu anlamsız savaşın son bulmasını isteyen Türklerin ve Kürtlerin kaybedecek zamanı yok. Biz marksistler, anayasa değişikliği paketine ezilen Kürt halkına çözüm sunmadığı için yetmez diyoruz. Yüzde 10 barajı derhal kaldırılsın. Kürtlerin kültürel hakları tanınsın. Kürtlerin ulusal varlığını tanıyan yeni bir anayasa istiyoruz.

Başörtüsü yasağının kaldırılmadığı, Diyanet İşleri Bakanlığı'nın kapatılmadığı bir anayasa değişikliği Türkiye'deki inanç özgürlüğü ve devlet baskısı sorununu çözmeye yetmiyor. Biz başörtüsü yasağına son veren, Diyanet İşleri Başkanlığı gibi kurumlarla resmi bir dini dayatmayan, tüm dinlere karşı eşit mesafede duran özgürlükçü bir anayasa istiyoruz.

Anayasa değişikliğinde, zorla Türkleştirme politikalarının kurbanı olmuş azınlıkların hakları yok, bu yüzden yetmiyor. Bizler Türkiye'de azınlık haklarının bir an önce tanınmasını istiyoruz. Azınlık haklarını tanıyan, ırkçılığa ve ayrımcılığa karşı olan demokratik bir anayasa istiyoruz.

Anayasa değişikliği paketinde çalışanlar için pek fazla bir şey yok. Kamu emekçilerine grev hakkı verilmiyor, bu yüzden yetmiyor. Grevli toplu sözleşmeli sendika hakkını tüm çalışanlara tanıyan, işverenleri sigortalı ve sendikalı işçi çalıştırmaya zorlayan emekten yana hükümler taşıyan yeni bir anayasa istiyoruz.

Düşünce, örgütlenme ve gösteri özgürlüğünün önündeki tüm engellerin kaldırıldığı yeni bir anayasadan yanayız. 12 Eylül anayasası çöpe atılmalı.

Darbenin 30. yıldönümünde halk oyuna sunulan anayasa değişikliğinin yetmediğini herkese anlatıyoruz. Demokrasinin sınırlarının emekçilerin kendi mücadeleleriyle genişletilebileceğini savunuyoruz.

12 Eylül'de sandıkta, 13 Eylül'de ise sokakta darbecileri yenmek için herkesi mücadeleye çağırıyoruz.

Anayasa değişikliği yetmiyor. Kürtler, Müslümanlar ve sosyalistler, milyonalarca insan sivil, demokratik ve özgürlükçü bir anayasa istiyor.

sosyalist işçi

■ Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti. ■ Sahibi: Ayşe Demirbilek ■ Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Volkan Tamusta ■ Adres: Caferağa Mahallesi, Nail Bey Sokak, No: 9/15, Kadıköy/İstanbul■ Baskı: Yön Matbaacılık, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, B Blok, Kat 1, No: 366 Topkapı, İstanbul-0212 544 66 34 ■ Yerel süreli yayın, iki haftada bir yayınlanır.

Özel Sayı: Ağustos-Eylül 2010 www.sosyalistisci.org

İşçi sınıfının demokrasi mücadelesi ve sosyalizm

12 Eylül'de yapılacak anayasa değişikliği referandumuyla ilgili tartışmalar, Türkiye'nin gündemini son birkaç yıldır işgal eden meseleyi tekrar gündeme getiriyor: demokrasi ve özgürlükler için mücadele. Solun bir kısmı, darbe tehditlerine ve Ergenekon çetesine karşı mücadele konusunda aldığı tutuma benzer bir şekilde, anayasa reformlarını da reddediyor; cuntacıları koruyan geçici 15. maddenin kaldırılmasına, parlamentonun üzerinde bir siyasi güç olarak duran Anayasa Mahkemesi'nin ve HSYK'nın yapısının değiştirilmesine karşı çıkıyor.

Solda buna benzer yaklaşımların iki sebebi var: Birincisi, Türkiye'de tabandan gelen değişim isteğinin, demokrasi ve özgürlükler için mücadelenin varlığını reddetmek. İkincisiyse, demokrasi için savaşımın sosyalizmle ve sınıf mücadelesiyle ilgisiz bir şey olduğu yanılgısı. Oysa işçi sınıfının mücadele geleneği, bu anlayışın yanlışlığını ispatlıyor.

Türkiye solu iki geleneğe dayanıyor: Kemalizm ve stalinizm. Her ikisi de demokrasiye düşman akımlar. Sosyalist İşçi ve DSİP, marksist geleneğe dayandığı için demokrasinin tutarlı bir savunucusu olarak öne çıkıyor. Marks'a ve Lenin'e göre demokrasi sosyalizmin kalbidir. Marksistler, her türden demokratik kazanımı savunur, gerçek demokrasi olan işçi iktidarı için mücadele ederler.

Demokrasinin kökenleri

Kelime anlamı "halkın egemenliği" olan demokrasi kavramı, ilk olarak Antik Yunan döneminde ortaya çıkmıştı. Ancak günümüzdeki anlamıyla, modern demokrasinin doğuşu, Avrupa'da feodalizme karşı mücadeleye dayanır. Kitlelerin politik olarak hiçbir haklarının bulunmadığı monarşilerde, burjuvazi, ekonomik olarak hakim sınıf konumuna geldikten sonra bir dizi ayaklanmayla politik iktidarı da ele geçirdi. Ancak toplumda bir azınlık olan burjuva sınıfı, bunu yaparken çoğunluğu yanına alabilmek için halka bir şeyler vermek zorundaydı. İşte tüm bu mücadelelerin içinde, modern demokrasinin temel kuralları; hukukun üstünlüğü, eşit haklar, örgütlenme ve ifade özgürlüğü, seçimlere dayalı temsili hükümetler gibi kavramlar şekillendi.

İşçi sınıfının demokrasi mücadelesi

Ancak bu, ilk başta oldukça kısıtlı bir demokrasiydi. Hükümetlerin hesap verme yükümlülüğü vardı, ancak kitlelere değil, burjuvaziye. Bütün insanlar eşit doğmuştu; ancak buna kadınlar, köleler veya fabrika işçileri dahil değildi. Bu dönemden sonra, gün geçtikçe büyüyen işçi sınıfı hareketi, demokrasi için egemen sınıfla mücadele etmeye başladı. Tarihin ilk kitlesel işçi hareketi olan Çartistlerin temel talebi eşit oy hakkıydı.

İktidarını yalnızca politik demokrasinin varlığıyla sürdürebilen kapitalist sınıfa karşı, işçiler, mücadele deneyimleri içinde hem üretimin dahil olduğu ekonomik alanda, hem de sosyal hayatın diğer tüm alanlarında gerçek bir demokrasiyi işletmenin yollarını keşfettiler. 1871'deki Paris Komünü, proletaryanın kendisini egemen sınıf olarak örgütlemesinin, yani proletarya diktatörlüğünün, yani işçi demokrasinin ilk örneğiydi. Komünün yönetimi, genel oy hakkı ile çeşitli ilçelerden seçilmiş, herkese karşı sorumlu ve her an görevden alınabilir, ortalama bir işçi ücreti kadar maaş alan temsilcilerden oluşuyordu. Polis dahil, tüm kamu görevleri için, aynı şekilde sorumlu ve her an görevden alınabilir işçiler seçiliyordu.

Gerçek demokrasi: İşçi konseyleri

Proletaryanın siyasi mücadelesinin ihtiyaçları, bir dizi devrimde daha (örneğin, 1905 ve 1917'de Rusya'da, 1919'da Almanya'da, 1936'da İspanya'da, 1956'da Macaristan'da, 1979'da İran'da) işçilerin sadece grevi ve direnişleri değil, toplumun işlemesiyle ilgili bütün görevleri yönetmeleri için, doğrudan demokrasinin uygulayıcıları olarak "işçi konseyleri"nin kurulmasını gerektirdi. Bu komiteler, hem halkın çoğunluğu için burjuvazinin demokrasisinden çok daha geniş haklar sunuyor, hem de işçi sınıfının –üretim sürecinin doğasından gelen kolektif özellikleriyle- toplumu ne kadar demokratik koşullarda yönetebileceğini ispatlıyordu. Öte yandan, burjuvazi ise, iktidarının işçi sınıfı ya da ulusal hareketler tarafından tehdit altına alındığı koşullarda, örneğin 1933'te Almanya'da, 1936'da İspanya'da veya 1973'te Şili'de, faşizm ya da askeri darbeler yoluyla, ezilenlerin ekonomik ve politik örgütlerine saldırmak için demokrasiyi rafa kaldırabiliyordu.

Rus devriminin önderlerinden Lenin, demokrasi mücadelesinin işçi sınıfının iktidarı alma sürecindeki rolüne vurgu yapmak için, "Demokrasi uğruna savaşımın, proletaryanın dikkatini, sosyalist devrimden başka yöne çekeceğini, ya da bu devrimi gözden gizleyeceğini, ikinci plana iteceğini vb. sanmak büyük yanılgı olur. Tam tersine, nasıl ki tam demokrasiyi uygulamayan başarılı sosyalizm olmazsa, aynı şekilde, proletarya, demokrasi uğruna, bütün alanlarda tutarlı bir devrimci savaşım yürütmeden burjuvaziyi yenilgiye uğratamaz" diyordu.

İşçi sınıfı, tam da bu yüzden, hem burjuva diktatörlükleri altında aşağıdan mücadelelerle kazanılmış demokratik haklarını korumak için, hem de siyasal, ekonomik ve sosyal alanlarda tam bir demokrasiyi hayata geçirmek için devrimci bir mücadele yürütür. Demokrasi mücadelesi, sosyalizm mücadelesinden bağımsız düşünülemez.

YETMEZ AMA EVET KAMPANYASINDA SOSYALİSTLERLE BİRLİKTE MÜCADELE ETMEK İÇİN:

- Ankara: Konur Sok. 14/13 Kızılay 0555 794 22 21
- İzmir: 1471 Sok. 21/302, Alsancak 0507 304 45 67
- Bursa: Hacılar Mh. Konakardı Sk. Petek işhanı/18 Heykel 0537 744 47 86
- Çanakkale: 0554 705 85 56
- Edirne: 0555 688 02 45
- İstanbul: İstiklal Cd. Bekar Sk. 16/3, Beyoğlu 0539 982 22 17
- Kartal: 0536 432 92 27
- Kadıköy: 0536 519 54 06
- Ümraniye: 0532 609 51 45
- Üsküdar: 0555 863 16 36
- Beyoğlu: 0531 451 62 51
- Şişli: 0555 423 74 07
- Fatih: 0506 438 63 26
- Bakırköy: 0505 391 57 35

www.dsip.org.tr

DSİP